

Gimnazijka

Anton INGOLIČ

Kraj in čas dogajanja:

Zgodba, v kateri opisuje dekle, ki v letu 1965 obiskuje tretji letnik gimnazije, se je začela v prvih majskih dneh tega leta in se zapleta in razpleta vse do zadnjih septembrskih dni v letu 1965.

Glavne in stranske osebe:

Glavne: Jelka

Stranske: G. in Ga. Stropnik, G. in Ga. Gramont, G. Franchon, Tomaž, , sošolci Pik, Raglja, Magda, Darja ,Nives, Mojca, Ada

Oznaka glavne osebe:

Jelka je bilo umirjeno pridno dekle iz družine, ki nikoli ni imela časa zanjo. Bila je brezskrbna in v šoli ji je šlo dobro.

Vtis o prebranem delu:

Knjiga je bila na nekaterih delih dolgočasna in v njej ni bilo zanimive vsebine vendar je bilo v njej tudi napetosti in nekaj zanimivih pripetljajev.

Obnova:

Bil je lep majski dan leta 1965. Na eni od ljubljanski gimnazij so se učenci tretjega letnika zabavali vsak po svoje. Med učenci in učenkami tega razreda je bila tudi Jelka. Bila je pridna učenka in ni imela večjih problemov pri učenju. Na vrsti je bila ura kemije. Jelka je zamišljeno opazovala profesorico, katera je predavala. Naenkrat je pa začutila, kakor, da bi se ji v trebuhu nekaj premaknilo. Zdrznila se je in se z grozo spomnila nekaj mesecev nazaj, ko je bila na neki domači zabavi. Od takrat je stalno živela v strahu, če ni noseča. Danes pa ni bilo več nobenega dvoma, res je bila noseča. Postala je vsa raztresena in le težko je sledila predavanjem profesorjev. Med odmorom jo je sošolec Tomaž opozoril, da imajo po koncu pouka sestanek. Rekel ji je še, da naj počaka. Vendar so Jelkine misli begale drugje. Spomnila se je knjige, katero so sošolke brale pred kratkim in je ona ni hotela prebrati. V knjigi je baje bilo opisano kako se obnašati pri nosečnosti in še drugi nasveti zdravnika. Po pouku se je Jelka odpravila v mesto. Mimogrede je zavila v knjigarno, kjer si je kupila knjigo za nasveti za mlade. Odhitela je proti parku poiskala prazno klopi in začela brati. Bila je že precej pozna, ko je prišla domov. Doma je bila sama. Očka in mamica sta bila v službi. Odpravila se je v svojo sobo. V roke je vzela knjigo, katero je kupila v knjigarni. Začela je brati nasvete zdravnika in z grozo ugotavljala, da je prepozno za splav. To pomeni, da bo morala imeti otroka. Zelo dolgo je tako brala in razmišljala. Prišel je dan, ko se je Jelka odpravila z vlakom proti Parizu. Očka jo je odpeljal na postajo in poslovila sta se. Pred tem ji je kupil še nekaj stvari in ji povedal, kako jo bodo Gramontovi v Parizu na postaji prepoznali in kako bo ona prepoznala njihove Francoske prijatelje. Pot je bila dolga. Na vlaku je srečevala različne ljudi.

Imela je precej časa za razmišljanje. Misli so ji uhajale na Štajersko, kjer so prej živeli. Tam je še živela teta Katra pri kateri je preživela tako lepe trenutke..Na postaji v Parizu sta Jelko pričakovala gospa in gospod Gramontova. Na poti do njihovega doma so si malo ogledali znamenitosti Pariza. Tako tudi Aiflov stolp. Gospod Gramont je omenil, da je v zadnjem času ta stolp prizorišče raznih tragičnih dogodkov. Z njega naj bi že kar nekaj mladih ljudi skočilo, ker so obupali nad življenjem. Doma pri Gramontovih jih je pričakala prijazna služkinja Franchon. Gospod Gramont se je odpravil nazaj v službo. Po nekaj dneh bivanja v Parizu, ko si je že ogledala kar nekaj galerij in muzejev, ter drugih znamenitosti so ji Gramontovi predlagali, da bi se skupaj z njimi odpravila za nekaj dni na morje in v planine. To je bilo zelo nepričakovano in Jelka ni vedela kako bi se izognila temu potovanju. Bila je že precej časa noseča in je za enkrat to še skrivala. Izgovorila se je, da ji morje ne prija in zato so se Gramontovi na dopust odpeljali sami. Jelka pa je ostala doma sama z služkinjo Franchon. Jelka je bila vsa obupana. Spomnila se je besed gospoda Gramonta, kateri je rekel, da je precej mladih ljudi že skočilo z Aiflovega stolpa. Tudi ona se je odpravila proti temu zloglasnemu stolpu. Mislila je, da je to edini način, da se reši svojih problemov in sramote. Vendar jo je neka nevidna roka odvrnila od te namere. Tako je pozno zvečer vseeno prišla domov, kjer jo je že čakala zaskrbljena Franchon. Služkinja ji je dala pismo, katero je prispelo ravno tisti dan. Pismo je bilo zelo obsežno. Bilo je od njenega sošolca Tomaža. Odšla je v svojo sobo in začela brati pismo. Solze so ji tekale, ko je vstopila Franchon. Povprašala ali jo je zapustil fant in če je to tisti z katerim je noseča. Jelka je bila vsa prestrašena. Niti mislila si ni, da Franchon ve, da je noseča. Gospa Franchon je bila starejša ženska in je bila zelo dobra in razumevajoča. Tudi sama je dosti prestala v življenju in je Jelko hitro potolažila. Postali sta zelo dobri prijateljici in je Jelki zelo veliko pomagala pri njenih težavah. Jelka se je kar nekaj časa odločala, da bi zaupala domačim, kako je z njo. Vendar se ni mogla odločiti. Odpisala je Tomažu in mu povedala, da ne moreta biti fant in dekle ampak sta kljub temu lahko še naprej dobra prijatelja. Jelkini dnevi, ko bo rodila so se hitro približevali. Preselila se je v Lens. Tam je namreč živel sin od Franchon. Imel je družino in krojaško delavnico. Gospod Yaul Baudin in njegova žena Sofija sta imela tudi dva otroka. Sinu je bilo ime Jenet hčerkica pa je bila Suzan. Jelka je rodila sinčka in mu dala ime Francois. Živela je v Lensu pri družini Budinovih. Poleg svojega otročička je pazila še njihove otroke. Zelo lepo so se razumeli in otroka sta jo imela zelo rada. Šele sedaj so prišli za Jelko težki dnevi. Morala je namreč domov sporočiti, da je postala mamica. Vendar ni vedela kako naj to naredi, komu naj piše ali mami ali očetu. Ni vedela niti ali jo bodo doma še sprejeli in bo še kdaj živela pri svoji družini. Končno se je odločila in vse zaupala svojemu očetu. Napisala mu je pismo v službo in nestrpno pričakovala odgovor. Dnevi so minevali, vendar odgovora ni bilo od nikod. To so bili za Jelko najtežji dnevi. Mislila je, da so jo doma izločili iz njihove družine. Tako je živela v negotovosti. Gospa Sofija ji je predlagala, da ostane pri njih in se izuči za šiviljo. Poleg tega bo pa še malo popazila na njihove otroke. Prišla je tudi rudarska družina Slovencev, kateri so imeli za snaho mlado Poljakinjo. Otrok niso imeli in so želeli posvojiti Jelkinega otročička. Vendar Jelka o tem ni hotela nič slišati.

Tako so minevali neskončno dolgi dnevi. Jelka je vsak dan pričakovala odgovor. Že je skoraj obupala in se sprijaznila, da ostane v Lensu. Nekega dne je pa le prišel poštar in prinesel telegram iz Ljubljane v katerem je pisalo da bo oče prišel kmalu po njo. Končno je prišel dan, ko je oče prispel v Francijo. Srečanja z očetom se je Jelka malo bala in ji je bilo neprijetno. Kljub temu je bil očka zelo prijazen in

razumevajoč. Poravnal je vse račune, kateri so nastali v zvezi z Jelkinim porodom in odpravila sta se proti Ljubljani. Letalo je pristalo na Ljubljanskem letališču. Iz njega sta med drugimi potniki stopila tudi Jelka in njen oče Lenart Stropnik. Radovedno sta se ozirala okrog, kjer bi ju morala pričakati mama. Toda mame ni bilo od nikod. Zato je oče najel taksi in sta se odpeljala proti domu. Jelka je tako vedela, da je mama zelo jezna in užaljena, ker ju ni prišla počakat na letališče. Bilo jo je strah tega srečanja. Končno je v pritličju zaslišala Jelka mamin glas. Oče jo je poklical da naj pride. Z velikim strahom se je odpravila po stopnicah. Očka in mama sta jo čakala. Mama jo je osorno pogledala in nato rekla "To si nama torej storila". Jelka se je začela opravičevati. Mama jo je oklofotala in jo zgrabila za lase. Rešil jo je očka. Nato je Jelka morala natanko povedati vse, kaj se je zgodilo tisto noč, ko je zanosila. Bilo ji je zelo neprijetno saj si je obljubila, da o tem ne bo govorila nikomur. Ko je Jelka povedala vse je bila mama še bolj ogorčena, ker se je vse skupaj zgodilo pri njeni najboljši prijateljici. Kljub temu, da je bila mama zelo jezna je vseeno stopila v Jelkino sobo in si ogledala otročička. Oče je Jelki obljubil, da bo že naslednji dan stopil do ravnatelja na Jelkini gimnaziji in ga poprosil za naknadni vpis. Tako bi Jelka lahko nadaljevala šolanje v četrtem letniku. Obiskat sta jo prišli tudi sošolki Magda in Darja. Z Magdo sta si že od prej bili najboljši prijateljici. Z Darjo pa nista bili ravno v dobrih odnosih. Tudi Darja je pogledovala za Tomažem in je bila jezna, ker je Tomaž raje imel Jelko. Ko sta z Darjo ostali sami ji je ta povedala, da je med počitnicami začela hoditi z Tomažem. To je Jelko zelo prizadelo in je pobegnila v svojo sobo. Po telefonu jo je tudi poklicala sošolka Ada. Bila je zelo jezna, ker je Jelka vse povedala o njihovem žuru. Zato so sedaj Ado doma kaznovali in je bila zato zelo jezna. Pozneje je Jelko poklical tudi očka. Povedal ji je, da je bil pri ravnatelju in napisal prošnjo za naknadni vpis v četrti letnik. Končno so se doma zmenili, da bo mama dovolila, da pride v hišo ženska, katera bo skrbela za gospodinjstvo iz za malega otročička, ko bo Jelka v šoli. Gospa Stropnikova se je strinjala, da bo to očkova sestra Katra.

V veliki zbornici na gimnaziji se je zbral celi učiteljski zbor. Razpravljali naj bi o izrednem vpisu Stropnikov Jelke v četrti razred gimnazije. Ravnatelj je povedal, da bi ta vpis lahko sam odobril, vendar se je odločil, da o tem razpravljajo na konferenci. Začela se je zelo burna razprava. Nekateri so odločno nasprotovali, da bi Jelka postala spet učenka gimnazije in so predlagali naj študira privatno in potem na šoli opravlja le izpite. Razprava je trajala zelo dolgo. Nazadnje so le glasovali in izkazalo se je, da je večina profesorjev za to, da Jelka študira privatno in ji ne dovolijo ponovnega vpisa v gimnazijo. Takrat pa se je dvignila učenka Kotarjeva Ada, katera je bila sošolka od Jelke. Stopila je proti mizi, kjer so sedeli profesorji in jih vprašala. Kako pa bodo njo kaznovali, ker je ona kriva, da se je to Jelki zgodilo in sedaj morajo o njej razpravljati. Ada je opisala vse, kar se je tisto noč pri njih dogajalo in še povedala, da tudi nekaj otrok od profesorjev hodi na take zabave. Vsi so ostrmeli in se zagledali v Ado. Vsi so utihnili. Ravnatelj je pa povzdignil glas in dejal: "Tako, sedaj ste vse slišali." Nato pa je dodal: "In sedaj naj dvignejo roke tisti, kateri nasprotujejo, da bi Stropnikova postala učenka četrtega razreda." Vse je ostalo mirno in nobena roka se ni dvignila.